

[Aksel Larsen.]

Med disse bemærkninger skal jeg endnu en gang sige, at vi ikke stiller os synderlig velvilligt, og skal iøvrigt henvise til, hvad der tidligere af mit partis ordfører er sagt om lovforslag fra regeringen, der lå på linie med dette.

Johannes Jensen: På min gruppes vegne skal jeg blot henvise til udtalelser, der er kommet fra vor side, når lignende lovforslag har været til behandling i det høje ting. Vi er fortsat af den opfattelse, at staten ikke bør optræde som kreditforening. Vi ser således på det, at hvis man skal bruge udtrykket gave om Marshallimporten, burde det da rettelig være en gave til hele det danske folk, men det forholder sig åbenbart sådan, at det er enkelte erhverv, enkelte brancher, enkelte befolkningsgrupper, som skal have en håndsrækning af samfundet, og vi er af den formening, at man ikke kan give den ene noget uden at tage fra den anden.

Vi har før påvist, hvorledes en lovgivning af denne art ikke kan forhindre den truende økonomiske krise og den voksende arbejdsløshed. Det står i hvert fald for mig således, at uanset hvor mange lapperier man forsøger sig med, kan det dog ikke udelukke den kendsgerning, at vi er godt på vej mod førkrigstidens normale tilstande. For nogen tid siden, da et lignende lovforslag var til behandling i det høje ting — jeg tror, det var et lovforslag fremsat af den højtærede fiskeriminister — fremdrog jeg det spørgsmål, hvorfor investeringsevnen var så ringe; vi mener, at det er, fordi skatterne udmarver vort erhvervsliv, udmarver hele det arbejdende samfund, så der ingen opsparelse er og følgelig ikke muligheder for at investere.

Endelig har jeg lyst til at pege på, at når det kniber med at få investeret tilstrækkeligt store kapitaler i genopbygningen, i nye industrier, byggeri og den slags ting, synes jeg ikke, det burde kunne forbyde nogen af os, når vi dog ved, at den, der har penge, kan anbringe dem sikkert uden den mindste risiko, kan anbringe pengene ved køb af obligationer i samfunds- og naturskabte grundværdier, kan anbringe dem mod sikkert udbytte ved at låne dem ud til stat og kommune og endelig kan anbringe penge i de gamle, højt beskyttede industrier, der lukrerer og kan betale store udbytter i kraft af den varefordyrelse, som er en væsentlig årsag til fattigdommen og til, at købekraften bliver så ringe, at omsætningen engang vil skrumpes ind og resultatet blive arbejdsløshed.

Vi kan altså ikke se nogen bedre udvej end den simple at gøre det yderste for at fremme en monopolforhindrende lovgivning, der giver hvert enkelt menneske med vilje og evne til at arbejde adgang til produktion, til livsgrundlaget: jorden, naturen og dens rigdomskilder. Vi ser ingen anden mulighed for at få gang i genopbygningen, ingen anden mulighed for at sikre os mod fremtidig arbejdsløshed og fattigdom.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de ærede ordførere, der har givet lovforslaget tilslutning. Jeg var lidt overrasket over at høre det ærede medlem hr. Johannes Jensen tale om den voksende arbejdsløshed; det må vist være en af klicheerne, der løb med, for mig bekendt er arbejdsløsheden relativt og faktisk faldende i øjeblikket.

Jeg finder ingen anledning til at gå ind i nogen nærmere gennemgang af de ting, der er anført af de ærede ordførere, eftersom hensigten vel nu er at behandle disse lovforslag i udvalg. Det ærede medlem hr. Himmelstrup var inde på en række praktiske spørgsmål, som jo kan drøftes der. Jeg erkender, at man kan drøfte, hvorvidt der skal eksistere et udvalg på 9 medlemmer som foreslået. Jeg har hidtil været af den opfattelse, at rigsdagen ville være interesseret i at blive holdt løbende underrettet om detaljer, dog i store træk, men det er et af de spørgsmål, vi kan se på. Jeg er ikke sikker på, at det er synderligt praktisk at lade administrationsudgifterne afholde af selve det samlede beløb, men også det er jo et anliggende, man kan drøfte i udvalget, og det vil næppe hverken for det ærede medlem hr. Himmelstrup eller for os andre være noget synderligt stort problem.

Derimod er usægtelig spørgsmålet om rentens størrelse et virkelig centralt problem, og dér vil jeg være tilbøjelig til at tro, at det ærede medlem hr. Himmelstrup vil støde mod en ret stor modstand fra anden side, bl. a. også fra mit partis side, hvis man på afgørende vis vil have ændret de bestemmelser om renten, som er fastlagt i de love, der her er foreslået. Jeg røber jo ingen hemmelighed for det høje ting ved at sige, at de partier, der sluttede forliget i sin tid i forbindelse med skatterne, har ofret megen tid på at diskutere dette spørgsmål. Det kan godt være, at formuleringen, som man i sin tid lavede, er noget uklar, og at hver af parterne måske er tilbøjelig til at henholde sig til den del af formuleringen, man føler er mest i overensstemmelse med sin opfattelse. Jeg vil nu alligevel mene, at det, der er